

UCHWAŁA NR 51/2024
PAŃSTWOWEJ KOMISJI WYBORCZEJ
z dnia 7 lutego 2024 r.

w sprawie sprawozdania partii politycznej Z Miłości do Koryta o źródłach pozyskania
środków finansowych w 2022 r.

Państwowa Komisja Wyborcza, na podstawie art. 38a ust. 2 pkt 4 i 7 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1215)

postanawia

odrzuć sprawozdanie partii politycznej Z Miłości do Koryta o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w 2022 r. **z powodu** naruszenia art. 24 ust. 1, 4 i 8 w związku z art. 25 ust. 4a ustawy o partiach politycznych.

Uzasadnienie

Partia polityczna Z Miłości do Koryta (EwP 430) przedłożyła Państwowej Komisji Wyborczej sprawozdanie o źródłach pozyskania środków finansowych, w tym o kredytach bankowych i warunkach ich uzyskania oraz o wydatkach poniesionych ze środków Funduszu Wyborczego w 2022 r. w dniu 14 czerwca 2023 r. (data stempla pocztowego), tj. po upływie terminu określonego w art. 38 ust. 1 ustawy o partiach politycznych. Sprawozdanie nie zostało sporządzone według wzoru określonego w załączniku do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 lutego 2003 r. w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych (Dz. U. poz. 269). Na pierwszej stronie sprawozdania Partia wpisała dane pełnomocnika finansowego jej Funduszu Wyborczego podczas gdy w okresie sprawozdawczym nie poinformowała Państwowej Komisji Wyborczej o utworzeniu tego Funduszu. Ponadto w punkcie 1 jej wyjaśnień z dnia 22 listopada 2023 r. Przewodniczący Partii stwierdził, że „Fundusz wyborczy Partii nie został utworzony, a dane dotyczące jego pełnomocnika, zostały

błędnie podane w sprawozdaniu Partii”. Wskazane wyżej uchybienia, na podstawie art. 38a ust. 2 i 3 ustawy o partiach politycznych, nie stanowią przesłanki do odrzucenia sprawozdania Partii. Pierwsze z nich rodzi natomiast konsekwencje określone w art. 38c tego aktu prawnego. Żaden z uprawnionych podmiotów, wymienionych w art. 34a ust. 5 w związku z art. 38a ust. 1 ustawy o partiach politycznych, nie zgłosił zastrzeżeń do sprawozdania.

Państwowa Komisja Wyborcza na podstawie złożonego sprawozdania oraz biorąc pod uwagę odpowiedzi udzielone przez Przewodniczącą Partii stwierdziła, co następuje.

W sprawozdaniu o źródłach pozyskania środków finansowych (z wyłączeniem Funduszu Wyborczego) partia polityczna Z Miłości do Koryta wykazała, że w okresie sprawozdawczym nie pozyskała żadnych środków. We wszystkich pozycjach sprawozdania wykazano „0”.

Ze sprawozdania za 2022 r. wynika, że Partia w okresie sprawozdawczym nie posiadała rachunków bankowych, nie przyjmowała wpłat, nie zaciągała kredytów oraz nie posiadała rachunku prowadzonego w biurze maklerskim.

Z wyjaśnień Partii załączonych do jej sprawozdania za 2022 r. wynika także, że Partia w okresie sprawozdawczym nie prowadziła aktywnej działalności, która generowałaby jakiegokolwiek koszty.

Mając na względzie powyższe oraz zakres działalności Partii, o którym sama Partia informowała chociażby w jej mediach społecznościowych, a także informacje powszechnie dostępne na temat jej działalności, Państwowa Komisja Wyborcza zwróciła się do Partii z szeregiem pytań i prośb o wyjaśnienia, m.in. czy Partia udzielała odpłatnie licencji na wykorzystywanie jej symbolu graficznego przez podmioty trzecie oraz skierowała prośbę o wycenę przychodów ze sprzedaży, za pośrednictwem różnych stron internetowych, produktów z logo Partii. Ponadto, w związku z tym, że Partia w okresie sprawozdawczym posiadała swój profil w mediach społecznościowych, Państwowa Komisja Wyborcza zwróciła się do niej o szczegółowe wyjaśnienie tego, w jaki sposób Partia prowadziła swoją działalność w okresie sprawozdawczym, skoro nie dysponowała żadnymi środkami finansowymi – kto pokrywał koszty zakupu chociażby banneru Partii, czy też koszty udziału Partii w inicjatywach, w których Partia

uczestniczyła w 2022 r., w tym koszty przejazdów, jakiej wielkości były koszty utworzenia, administrowania i prowadzenia profilu społecznościowego Partii, kto ponosił wymienione wyżej koszty, czy Partia podpisała umowę w sprawie promowania Kabaretu Malina. Państwowa Komisja Wyborcza zwróciła się także o dokonanie wyceny wszystkich korzyści jakie przyjęła w 2022 r. Partia, wskazanie jakiego rodzaju były to korzyści, kto świadczył je na rzecz Partii i kto ponosił ich koszty. Ponadto Państwowa Komisja Wyborcza skierowała do Partii pytanie o to, jaki cel statutowy realizowała promując na swoim profilu społecznościowym komercyjne imprezy organizowane przez podmioty zewnętrzne.

W odpowiedzi na skierowane do niej pytania Partia wyjaśniła, że nie udzielała odpłatnie licencji na wykorzystywanie symbolu graficznego podmiotom trzecim. Logo to udostępniała bezpłatnie. Partia odpowiedziała także, że nie ponosiła żadnego kosztu związanego z utworzeniem oraz administrowaniem jej profilu w mediach społecznościowych. Wykorzystywany przez Partię baner zawierający nazwę Partii Z Miłości do Koryta został stworzony przed rejestracją Partii i udostępniony jej do wykorzystania. Profil partii Z Miłości do Koryta nie był w 2022 r. ściśle powiązany z działalnością Partii. Ma on wyłącznie charakter fanpage, dlatego są na nim promowane również akcje charytatywne oraz występy Kabaretu Malina „Królów Żyta”. Przewodniczący Partii wyjaśnił, że jest jednocześnie właścicielem działalności Kabaret Malina i stąd też związek Partii i tego Kabaretu. Partia nie ponosiła kosztów w związku z inicjatywami Kabaretu Malina. Poza banerem, o którym wyżej mowa, z którego korzystała Partia, nie uczestniczyła ona w wydarzeniach organizowanych przez ten Kabaret. Partia nie posiadała też żadnej umowy w sprawie promowania Kabaretu Malina.

Mając na względzie odpowiedzi udzielone przez Partię, uzasadnione jest przyjęcie domniemania, że w okresie sprawozdawczym Partia pozyskiwała swój majątek z niedozwolonych źródeł, niewymienionych w art. 24 ust. 1 i ust. 4 ustawy o partiach politycznych, że pozyskane środki finansowe gromadziła poza swoim rachunkiem bankowym, tj. niezgodnie z art. 24 ust. 8 wskazanej ustawy, a także że przyjmowała środki finansowe, jak również wartości niepieniężne, z niedozwolonych źródeł, tj. od podmiotów innych niż od obywateli polskich mających

stałe miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, czym naruszyła regulację art. 25 ust. 1 i ust. 4a ustawy o partiach politycznych. Jak stwierdził Sąd Najwyższy, skoro zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy o partiach politycznych, partia może pozyskiwać środki finansowe jedynie od osób fizycznych, ich przyjęcie od innego niż osoba fizyczna podmiotu narusza powołany przepis, co według art. 38a ust. 1 pkt 3 i ust. 2 pkt 4 przywołanej ustawy stanowi podstawę do odrzucenia sprawozdania (postanowienia Sadu Najwyższego z 17 września 2004 r., III SW 39/04 i III SW 44/04). W innym ze swoich postanowień Sąd ten wskazał, że jedną z istotnych gwarancji mających zapewnić skuteczną realizację zasady jawności źródeł finansowania partii politycznych (art. 23a ustawy o partiach politycznych), jest wprowadzony art. 24 ust. 1 ustawy o partiach politycznych, w sposób jednoznaczny i enumeratywny zarazem, wykaz dopuszczonych przez ustawodawcę źródeł finansowania partii politycznych, który doprecyzowany jest w art. 25 ust. 1 tej ustawy (postanowienie z 3 października 2002 r., III SW 21/02). Przyjęcie przez partię polityczną korzyści majątkowych z nieznanego, niedozwolonego źródła stanowi naruszenie przepisów prawa. To stanowisko Państwowej Komisji Wyborczej potwierdził już w 2004 r. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17 września, III SW 38/04 (por. także postanowienie SN z 22 września 2006 r., III SW 23/06, postanowienie z 14 października 2008 r., III SW 10/08 i postanowienia z 23 kwietnia 2002 r., III SW 3/02, III SW 4/02, III SW 5/02).

A zatem również te naruszenia, stosownie między innymi do regulacji przywołanej w postanowieniu Sądu Najwyższego, tj. do regulacji art. 38a ust. 1 pkt 3 i ust. 2 pkt 4, ale także pkt 7 ustawy o partiach politycznych przesądzają o obowiązku odrzucenia przez Państwową Komisję Wyborczą sprawozdania partii politycznej.

Jak wynika z powyższego i co zostało jednoznacznie wskazane w wyjaśnieniach Przewodniczącego Partii z dnia 22 listopada 2023 r. Partia przyjęła od nieustalonego podmiotu baner, który jak wskazano w tych wyjaśnieniach „został stworzony przed rejestracją partii przez Sąd (...)”. Ponadto z wyjaśnień tych wynika, że Partia w wydarzeniach organizowanych przez Kabaret Malina uczestniczyła prezentując darowany jej baner z nazwą Partii. Poza tym w mediach społecznościowych Partii zamieszczane były odcinki programów Kabaretu Malina, za wykorzystanie których Partia nie ponosiła opłat. Działania te miały na celu zwiększenie atrakcyjności

profilu partii Z Miłości do Koryta. Stanowiły więc kolejna wartość niepieniężną przyjętą przez Partię od nieuprawnionego podmiotu.

Poza tym Partia bezpłatnie udostępnia swój symbol graficzny podmiotom, które projektowały oraz przygotowały i produkowały różnego rodzaju przedmioty z logo czy nazwą Partii, jak: koszulki, plakaty, banery, flagi itp. Świadczy to, że Partia przyjmowała także tego rodzaju korzyści majątkowe o charakterze niepieniężnym od nieznanych, nieujawnionych podmiotów, polegające na promowaniu działalności, nazwy symbolu Partii.

Powyższe oznacza, że Partia przyjmowała korzyści majątkowe o charakterze niepieniężnym od nieuprawnionych podmiotów. Przyjęła bowiem baner z jej nazwą, korzyści od Kabaretu Malina polegające na promowaniu Partii przez ten Kabaret, a także korzyści polegające na promowaniu jej nazwy czy symbolu graficznego przez inne niewykazane podmioty. Partia nie zapłaciła zarówno za jej baner jak i za działania promocyjne prowadzone na jej rzecz. Oznacza to, że przyjęła korzyści o charakterze niepieniężnym od nieuprawnionych podmiotów, a zatem niezgodnie z art. 25 ust 1 w związku z ust. 4a ustawy o partiach politycznych. Partia wartości korzyści pozyskanych z niewiadomych źródeł nie wykazała w sprawozdaniu finansowym.

Z drugiej strony Partia polityczna publikując na swoim profilu w mediach społecznościowych odcinki materiałów Kabaretu Malina prowadziła działalność niezgodną z celami statutowymi Partii, świadcząc na rzecz Kabaretu Malina korzyści majątkowe.

Co istotne, każda wartość korzyści majątkowych przyjętych przez Partię z naruszeniem wskazanych wyżej przepisów art. 24 ust. 1, 4 i 8 w związku z art. 25 ust. 4a ustawy o partiach politycznych obliguje Państwową Komisję Wyborczą, na podstawie art. 38a ust. 1 pkt 2 lit a) tej ustawy, do odrzucenia sprawozdania Partii, albowiem każda przyjęta przez Partię nielegalnie wartość korzyści majątkowych przekracza 1% ogólnej kwoty jej przychodów – jeśli przychody partii w okresie sprawozdawczym nie przekroczyły 1 000 000 złotych, lub 0,1% ogólnej kwoty jej przychodów – jeśli przychody partii w okresie sprawozdawczym przekroczyły 1 000 000 złotych.

Należy wyraźnie podkreślić, że w tego typu sytuacjach regulacje prawne nie pozostawiają żadnej swobody działania Państwowej Komisji Wyborczej. Narzucają konkretny tryb jej działania oraz sposób zakończenia postępowania. Podjęcie przez Państwową Komisję Wyborczą innego rozstrzygnięcia niż wynikające z art. 38a ust. 1 pkt 3 i art. 38a ust. 2 pkt 4 i 7 ustawy o partiach politycznych narażałoby ją na zarzut działania niezgodnego z prawem. Państwowa Komisja Wyborcza, zgodnie z zasadą praworządności (legalizmu) wyrażoną w art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, działa zaś na podstawie i w granicach prawa powszechnie obowiązującego, respektując jego przepisy.

Państwowa Komisja Wyborcza podkreśla zatem, że Partia w 2022 r. podejmowała niezgodne z prawem działania, także w zakresie pozyskiwania środków. Polegały one przede wszystkim na przyjmowaniu korzyści majątkowych od nieuprawnionych czy nieujawnionych podmiotów, chociażby w postaci baneru (co potwierdziła sama Partia w swoich wyjaśnieniach), jak i promowania działalności Partii przez Kabaret Malina i inne niewykazane podmioty.

Zaakceptowanie sytuacji, w której partia polityczna wykazując w sprawozdaniu, że w danym okresie sprawozdawczym nie pozyskała i nie wydatkowała żadnych środków, a jednocześnie prowadziła aktywną działalność wymagającą zarówno pozyskiwania wartości materialnych, jak i wydatkowania środków pieniężnych oznaczałoby, że w gruncie rzeczy partia może bez ograniczeń pozyskiwać środki od różnego rodzaju podmiotów, polegające nie tylko na promocji jej działalności, ale także na pokrywaniu przez nie kosztów innych wskazanych wyżej usług. Prowadziłoby to do patologicznych sytuacji, w których partia polityczna mogłaby prowadzić zakrojoną na szeroką skalę działalność wymagającą istotnych nakładów finansowych bez potrzeby pozyskiwania i wydatkowania środków finansowych, albowiem wartości niepieniężne w postaci sfinansowania działalności tej partii byłyby finansowane przez inne podmioty nieuprawnione. Możliwe byłyby wówczas także sytuacje, że partia faktycznie gromadziła środki finansowe z dowolnych źródeł, czego po prostu nie wykazała w swoim sprawozdaniu. Stanowiłoby to niewątpliwie ukryte, niedozwolone, finansowanie partii odbywające się po za systemem finansowania partii politycznych i kampanii wyborczych. Przeczyłoby to jednoznacznie regulacji art. 11

ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także art. 23a ustawy o partiach politycznych. Oznaczałoby jednocześnie zaakceptowanie możliwości transferowania do systemu finansowania partii politycznych korzyści o znacznych wartościach udzielanych partiom przez podmioty niemieszczące się w katalogu dozwolonych źródeł finansowania partii politycznych. Środki te pozostawałyby też poza kontrolą Państwowej Komisji Wyborczej. Kontrola finansowania polityki jest natomiast niezbędna dla zapewnienia realnego przestrzegania zasady pluralizmu politycznego. By możliwe było jej sprawowanie (na zasadach właściwych w demokratycznym państwie prawnym), ewentualnie wyciąganie konsekwencji prawnych, finansowych (jeżeli takie ustanowiono), czy też politycznych, niezbędna jest możliwość jednoznacznego określenia przez kogo podejmowane były dane działania, kto za nie odpowiada, kto je finansował, skąd pochodziły środki finansowe na nie przeznaczone. Kontrola ta ma także na celu zagwarantowanie możliwie najpełniejszej realizacji zasady jawności finansowania – szeroko mówiąc – polityki (por. T. Gąsior, *Możliwość kontroli finansowania kampanii wyborczej i działalności promocyjnej partii w dobie nowych technologii na podstawie regulacji Kodeksu wyborczego i ustawy o partiach politycznych*, [w] red. M. Bernaczyk, T. Gąsior, J. Misiuna, M. Serowaniec, *Znaczenie nowych technologii dla jakości systemu politycznego. Ujęcie politologiczne, prawne i socjologiczne*, Toruń 2020).

Kontrola sprawowana przez Państwową Komisję Wyborczą jest kontrolą *post factum*, tj. prowadzona jest po zakończeniu okresu obrachunkowego, w trakcie którego partia zobowiązana jest na bieżąco weryfikować zgodność z prawem pozyskanych przez siebie środków finansowych. Jest ona do tego zobowiązana przede wszystkim przez regulację art. 35a ustawy o partiach politycznych, określającą, że za gospodarkę finansową Funduszu Wyborczego odpowiedzialny jest i prowadzi ją pełnomocnik finansowy; art. 38 ust. 1 wskazanej ustawy, stanowiącą, że to partia polityczna składa Państwowej Komisji Wyborczej sprawozdanie finansowe, ale także przez rozporządzenie Ministra Finansów z 18 lutego 2003 r. w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych, określające wzór sprawozdania finansowego partii, w którym to sprawozdaniu partia zobowiązana jest wykazać wszystkie pozyskane środki finansowe, zarówno te pochodzące z legalnych,

jak i z nielegalnych źródeł. Zasady dokumentowania i ewidencji przychodów, wydatków, rozrachunków i składników majątkowych oraz sporządzania sprawozdań finansowych szczegółowo określa rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 2003 r. w sprawie zasad prowadzenia rachunkowości przez partię polityczną (Dz.U. z 2003 r. poz. 118) oraz ustawa z 29 września 1994 r. o rachunkowości (art. 41 ustawy o partiach politycznych). Odpowiednio prowadzona i ujawniona dokumentacja, głównie finansowo-księgowa, oraz sporządzone na jej podstawie sprawozdanie finansowe są jednymi z najistotniejszych przejawów jawności finansowania partii politycznych, będącej elementem prawidłowego funkcjonowania ustroju demokratycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2006 r., III SW 11/06), znajdującej swoje umocowanie w art. 11 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Co ważne, jawność ta nie powinna ograniczać się wyłącznie do przedkładania sprawozdań finansowych partii politycznych do badania właściwym do tego organom, ale powinna umożliwiać zapoznanie się z gospodarką finansową prowadzoną przez partie każdemu zainteresowanemu (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 marca 2013 r., 11 I OSK 513/13; oraz z 18 grudnia 2014 r., I OSK 687/14; a także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 20 grudnia 2016 r., II SAB/Wa 590/16). Z konstytucyjnej zasady jawności finansowania partii politycznych, która znajduje swoje częściowe powtórzenie w art. 23a ustawy o partiach politycznych, wynika zatem zakaz utajniania finansów partyjnych oraz odpowiadający mu nakaz ujawniania informacji finansowych o działalności partii (zob. Mirosław Granat (red.), Ustawa o partiach politycznych. Komentarz, Warszawa 2020).

W przypadku sprawozdania finansowego partii politycznej Z Miłości do Koryta za 2022 r., złożonego niezgodnie ze stanem faktycznym, tj. z naruszeniem ustawowego obowiązku sprawozdawczego, określonego w art. 38 ust. 1 ustawy o partiach politycznych, w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie sprawozdania o źródłach pozyskania środków finansowych, w którym nie wykazano stanu faktycznego dotyczącego gospodarki finansowej Partii w okresie sprawozdawczym, nie sposób jest mówić o przestrzeganiu i zrealizowaniu powyższych zasad. Złożone sprawozdanie nie pozwala m.in. na określenie jakie faktycznie były

łączne przychody Partii w okresie sprawozdawczym, z jakich źródeł zostały one pozyskane, w jaki sposób gromadzone były przez Partię jej przychody.

Państwowa Komisja Wyborcza jeszcze raz podkreśla, że celem określonej w art. 11 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady jawności finansowania partii politycznych, z którą korespondują regulacje ustawy o partiach politycznych, a także Kodeksu wyborczego, jest zapewnienie przejrzystości i jasności dokonywanych przez partie operacji finansowych (postanowienia SN z 25 września 2009 r., III SW 47/09, oraz z 25 lutego 2015 r., III SW 1/15), a przez to przeciwdziałanie korupcji politycznej. Zasada ta traktowana jest jako fundament wolności i demokracji, a także jako niezbędny warunek realizacji postulatu państwa przejrzystego (M. Chmaj, Wolność tworzenia i działania partii politycznych studium porównawcze, Olsztyn 2006, wyrok TK z 14 grudnia 2004 r., K 25/03). Stanowi jednocześnie element jawności życia publicznego, która przybrała w polskim systemie prawnym formę tzw. publicznego, konstytucyjnego prawa podmiotowego, prawa człowieka, mającego swe źródło w niezbywalnej godności ludzkiej (zob. wyrok TK z 9 kwietnia 2015 r., K 14/13, także W. Jakimowicz, Publiczne prawa podmiotowe, Kraków 2002).

Ponadto, odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, należy podkreślić, że partie polityczne stanowią jeden z podstawowych elementów demokratycznego państwa prawnego. Są podstawową instytucją publicznego życia politycznego (M. Granat, Glosa do postanowienia składu 7 sędziów SN z dnia 1 października 2003, III SW 152/03, Przegląd Sejmowy Nr 5/2004). Ze względu na ich szczególny charakter, zarówno na etapie walki o władzę, jak i – tym bardziej – w okresie jej sprawowania, nie mogą one być postrzegane jako zwykłe osoby prawne. Właśnie z tego względu regulacje prawne przyjęły wyraźnie restrykcyjną formułę regulacji w zakresie finansów i finansowania partii politycznych. W punkcie wyjścia jest reglamentacyjne ustalenie określonych uprawnień, form działalności czy finansowania partii, a nie jej liberalna swoboda jako uczestnika obrotu cywilnoprawnego (postanowienie SN z 17 września 2004 r., III SW 38/04). Partia stawia sobie za cel udział w życiu publicznym poprzez wywieranie metodami demokratycznymi wpływu na kształtowanie polityki państwa lub sprawowanie władzy publicznej (art. 1 ust. 1 ustawy o partiach politycznych), co oznacza, że jej utworzenie jest doniosłym aktem

publicznoprawnym, z którym wiąże się nie tylko chęć uczestniczenia partii w życiu publicznym, ale także obowiązek posiadania minimum wiedzy o obowiązujących w nim regulacjach prawnych i rygorystycznego ich przestrzegania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 2005 r., III SW 9/05).

Partia w okresie sprawozdawczym nie dopełniła obowiązku prowadzenia na jej stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej rejestru wpłat od osób fizycznych w kwocie przekraczającej w jednym roku 10 000 zł, z wyłączeniem składek członkowskich, o którym jest mowa w art. 25 ust. 6-13 ustawy o partiach politycznych, oraz rejestru umów, będącego zbiorczym zestawieniem informacji o umowach zawartych przez partię polityczną, o którym jest mowa w art. 27a tej ustawy.

Partia nie posiadała w 2022 r. Funduszu Wyborczego i nie uczestniczyła w przeprowadzonych w tym roku wyborach.

Państwowa Komisja Wyborcza, po ustaleniu powyższego na podstawie sprawozdania oraz wyjaśnień Partii, postanowiła jak w sentencji.

Od niniejszego postanowienia partii politycznej Z Miłości do Koryta przysługuje prawo wniesienia skargi do Sądu Najwyższego, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Przewodniczący
Państwowej Komisji Wyborczej

Sylwester Marciniak
(dokument podpisany elektronicznie)